FREGA MEETS SUNDAR

FERDINANDO FREGA

FREGA ONTMOET SUNDAR

THE COMPANY · 11

Van Reggio Calabria naar Chennai, in het spoor van Sundar Pichai.

Toen ik die naam voor het eerst hoorde, vroeg ik me serieus af wie hij verdomme was. Iedereen had het over hem. Hij had bijna de plaats van de Nazarener ingenomen — alleen was hij geen 2.000 jaar oud. Hij was pas 54 en kwam uit dat prachtige land dat INDIA heet.

De enige plek ter wereld waar je Engelse lucht inademt maar leeft met Aziatische cultuur en elegantie, te midden van een mengeling van 22 talen, waar bijna 1,5 miljard mensen permanent wonen.

Maar terug naar ons verhaal: deze naam was verbonden met een bedrijf dat ALPHABET heette. Ik wist ook niet wie dat waren. Ik dacht dat het een soort consortium was, opgericht voor de analfabeten van de wereld, voor wie nooit het geluk had gehad te leren lezen en schrijven. Toen besefte ik dat ik er niet helemaal naast zat, want dat was precies waar het zich mee bezighield — alleen leefden de teksten, het lezen en de literatuur in het web, dat twee codes gebruikte: het menselijke decimale en het algoritmische binaire.

Ik wilde de man graag begrijpen, dus nam ik, net als Kipling, een trein en reisde van Reggio Calabria naar Bombay, dat ze tegenwoordig Mumbai noemen.

Mijn bestemming was duidelijk. Ze wachtten op me in CHENNAI, in de Zuid-Indiase deelstaat TAMIL NADU, waar logebroeders me

zouden onderbrengen. Iedereen wist — van de Grootloge van Engeland tot helemaal onderaan — dat broeder Frega van 70 Amerikaanse dollar per maand leefde en niet gewend was iemand om iets te vragen.

Daar was ik dan, eindelijk aangekomen. Ze wachtten op me en wilden me mee naar huis nemen, maar ik weigerde en probeerde in plaats daarvan een kamer te huren. Een verblijf van drie dagen lag binnen mijn financiële mogelijkheden en paste in mijn budget.

Ik had maar een paar uur om aan de omgeving te wennen toen REGUNATHA me kwam ophalen. Waar gingen we heen?

THE INDIAN INSTITUTE OF TECHNOLOGY MADRAS.

Zodra we aankwamen, nauwelijks door de eerste ingang van de universiteit, zag ik een bord dat me trof als de bliksem. Hun motto, in het Sanskriet, luidde vertaald:

SUCCES KOMT VOORT UIT HANDELEN.

We werden ontvangen door twee professoren, broeders in de vrijmetselarij, en ik begon hun meteen vragen te stellen over SUNDAR. Ik was ervan overtuigd dat hij in Madras had gestudeerd toen zij daar nog assistent waren.

De professoren gaven toe dat ze wisten wie hij was, al had hij in werkelijkheid in KHARAGPUR gestudeerd. Maar hier, zeiden ze, beschouwen we hem allemaal als een van ons.

Eerst legden ze uit waar we waren. Dit was niet zomaar een universiteitscampus in Boston. We bevonden ons in iets ongelooflijks: IIT Madras had ook supercomputercapaciteit via het IBM Virgo Super Cluster, met 97 TERAFLOPS aan rekenkracht.

Wat dat in godsnaam betekende, geen idee. Ik snap geen moer van computers, maar ik knikte, want aan hun toon begreep ik dat de uitspraak belangrijk was. En dat was voor mij al genoeg om er te zijn.

Na de formaliteiten verlieten we de plek, en REGUNATHA zei dat hij een verrassing voor me had. Ik zei: “Laten we hopen dat het geen vrouwen zijn. Ik ben 61 en geen jonge man meer. Tegenwoordig zijn vrouwen mijn favoriete vorm van gesprek, omdat ik put uit hun vindingrijkheid en intelligentie en me met allebei voed.”

Hij zei dat we naar een vrouw gingen. “Maar rustig maar, Nando, er komt geen seks aan te pas. Ze lijkt de persoon naar wie je onderzoek doet heel goed te kennen, en je zult zien dat ze je niet teleurstelt.”

“En bovendien weet je dat we, voordat we vrijmetselaars zijn, vrije mannen van goede naam en faam zijn!”

“Ja, maar laten we onze kleren aanhouden, alsjeblieft.” Hahahahahah.

We gingen door het hek van haar huis. Een jonge vrouw ontving ons. Ze moest een jaar of 25 zijn, maar ik dacht niet dat ze SUNDAR’s dochter was — en inderdaad, ze was het nichtje van de vrouw die op ons wachtte.

Ze heette ons welkom en liet ons op haar bank plaatsnemen. Ze bood ons de onvermijdelijke thee aan, maar als goede Calabrees vroeg ik wanneer we gingen eten. Ik leefde al twee dagen op water, en mijn maag was al in staking. Hij had nog steeds niet begrepen dat we niet in Italië waren.

De vrouw stelde zich voor als RADHA en stelde me meteen directe vragen; ze wist al wie ik was.

Ik boog me naar REGUNATHA en fluisterde: “Radha, zoals die van Zoho?”

En hij zei, zonder een spier te vertrekken: “Nee, die is jonger. Deze is wijzer.”

Ze zei dat ze zich enorm had vermaakt met het lezen van DE WILKINSON-SAGA op gillettenarrative.com. Ze had hem misschien wel 20 keer gelezen en had zichzelf in bepaalde passages herkend — in de figuur van haar tante. Toen vroeg ze me, met overweldigende vrouwelijke charme, ondanks haar 90 jaar, of alles erin waar was.

Ik antwoordde met een eenvoudige grap: waarheid en leugen zijn twee algoritmes van het leven, en daartussen ligt het verhaal, dat de visuele uitdrukking blijft van de ene persoon die het schrijft.

Ze glimlachte, maar ze was niet verrast. Ze zei dat het het enige antwoord was dat ik had kunnen geven. Het onthulde wie ik was zonder het te zeggen. Daarom zou ze me informatie geven over SUNDAR.

Toen hij klein was, tekende hij altijd honderd nullen, en niemand begreep waarom. Op een dag zette hij er een 1 voor. We dachten dat het zijn toekomstige bankrekening voorstelde. Dertig jaar later werkte hij voor een bedrijf dat precies zo heette: Google, van googol, een 1 gevolgd door 100 nullen.

Iedereen had altijd klaargestaan om dit gebrek toe te schrijven aan het werk van zijn moeder als stenografe. Maar we stonden nog maar aan het begin, en vandaag begrijpen we dat het gebrek waarmee hij geboren werd niets anders dan perfectie bleek te zijn.

We hoorden uit betrouwbare bron dat zijn moeder, nieuwsgierig als altijd, haar zoon op een dag vroeg hoe de bank het voor elkaar kreeg hem een banksaldo met 12 nullen te sturen. Hij antwoordde: “Ze schrijven de cijfers met de hand, in lopend schrift. Er is niet genoeg ruimte.”

Ik merkte dat de vrouw en de broeder die me begeleidde — ook een oudere man — tijdens de verhalen vaak veelbetekenende blikken wisselden. Maar ik was alleen gericht op wat ik deed en nam niet de tijd om hun gedragscode te ontcijferen.

Radha vertelde me dat Sundar altijd geliefd was geweest en dat vrouwen hem vaak vergezelden vanwege zijn elegantie, intelligentie en charme. Bijna een portret van mij, als het verschil in onze portemonnees er niet was geweest.

Toen het moment kwam, vertelde ik een paar verhalen uit mijn 40 jaar reizen door 65 landen: verhalen van een leven, grappen en avonturen. De vrouw leek zo geboeid dat ze ons uitnodigde voor het diner. Maar ik besloot beleefd dat het niet juist was om te accepteren. Ik was er nog niet klaar voor.

Toen we vertrokken, gaf ze me een klein papiertje en zei: “Nando, schrijf me wanneer je maar wilt. Ik ontvang je brieven met veel plezier. En je mag me tante noemen — ik zou er trots op zijn.”

REGUNATHA lachte als een gek, en ik begreep niet waarom. Hij zei dat het minstens 30 jaar geleden was dat hij zich in zo’n situatie had bevonden. Ik vroeg hem me terug te brengen naar het hotel, maar eerst was ik nieuwsgierig genoeg om hem te vragen:

“Neem me niet kwalijk, maar wat deed je vrouw voor werk?”

Zonder na te denken antwoordde hij: “Ze was stenografe.”

Ik stond op het punt te ontploffen, maar ik hield me in. Toen vroeg ik hem me in de buurt van het hotel af te zetten. Ik zou zelf wel ergens iets te eten vinden, en de volgende dag zou ik vertrekken.

Hij vroeg of ik nog iets nodig had, en ik nodigde hem uit om naar mijn huis in Calabrië te komen wanneer hij de kans had. Ik zou hem graag ontvangen — om hem te laten zien wat wij Calabrezen overal ter wereld goed kunnen.

Maar wie waren de personages in dit verhaal eigenlijk?

Echte mensen. Ik heb ze nooit gevraagd waar ze vandaan kwamen. Ik heb hun aanwezigheid gewoon aanvaard, want dat doe ik al 61 jaar — en ik weet zeker dat de wereld mij niet zal vergeten.

En in het briefje van de Indiase dame vond ik een bericht: “Kom bij me terug wanneer je maar wilt. Je bent altijd welkom.” Onderaan stond haar adres.

De volgende dag ging ik terug naar het station. De trein leek niet te willen vertrekken, maar ik wist niet waarom. Misschien wachtte hij op mij. Of misschien had hij begrepen dat na MIJN AFRIKA een Calabrees ook MIJN INDIA kon hebben.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe